

Nicolae VASILE

Noua lumină de Paște

Mai nou,
chiar de aștepti sărbători,
ești pornit să te măsoari,
dacă ești gata să mori!...

Dacă îngrijești o plantă
sau un animal de casă,
pe care de mult le crești,
cui să le lași, că le iubești?

Grijă să ai, să aibă apă,
să aibă mereu ce mânca,
apoi, pentru tine, de la viață,
la ce mai poți aștepta?...

Cerului, ca de-obicei, te rogi
și-ai aștepta să te ajute,
dar el pare să nu mai asculte,
are, deja, cerințe prea multe.

Lumina care să te mântuiască,
ce știai din veci că renaște
în fiecare dimineață de Paște,
nu te găsește, nu te mai cunoaște.

Puterea și biserica te sfătuiesc,
fără vreun dubiu că greșesc:
poți spera la o viață luminoasă,
doar stând ascuns la tine acasă.

Lumina, ce-o așteptai de afară,
poate, deloc, să nu mai apară,
încearcă, și o să vezi, va fi bine,
scoate lumina, omule, din tine!...